



บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

มนุษย์ทุกคนเกิดมามีเอกลักษณ์ของตนเอง(Individual) ไม่มีใครที่จะเหมือนกับอีกคนอย่างสมบูรณ์ เมื่อมนุษย์มีลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล ดังนั้นนับแต่อดีตจนถึงปัจจุบันมนุษย์จึงมีการระบุว่าใครเป็นใคร เพื่อที่จะง่ายในการบ่งชี้แต่ละคนและสิ่งที่จะระบุว่าใครเป็นใครหรือสิ่งแสดงตัวบุคคล(Identity)ที่ง่ายที่สุดคือ ชื่อตัว ซึ่งมีและใช้กันมานานตั้งแต่สมัยอดีตกาล นอกจากชื่อตัวแล้วยังมีสิ่งแสดงตัวบุคคลอื่นที่มนุษย์สร้างขึ้นมานำมาใช้ซึ่งแตกต่างกันไปแต่ละสังคม และยิ่งในสังคมมีประชากรมากขึ้นและมีความเจริญมากขึ้นเท่าใด สิ่งแสดงตัวบุคคลก็ย่อมมีมากขึ้นและซับซ้อนขึ้นมากเท่านั้น ดังนี้แล้วเพียงแค่ว่าชื่อตัวอาจไม่เพียงพอที่จะระบุตัวบุคคล จำเป็นต้องสร้างสิ่งแสดงตัวบุคคลอื่นๆ อันได้แก่ นามสกุล(Surname) ชื่อกลาง(Middle name) บัตรประจำตัวประชาชน(Identity card) หมายเลขบัตรประกันสังคม(Social security number) ใบอนุญาตขับขี่ เรติน่า DNA เป็นต้น นอกจากนี้ที่กล่าวมานี้การที่จะระบุว่าเป็นบุคคลใด อาจจำต้องอาศัยข้อมูลพื้นฐานส่วนบุคคล เช่น ที่อยู่ ชื่อบิดามารดา เชื้อชาติ สัญชาติ ศาสนา การศึกษา ฯลฯ

มนุษย์เป็นสัตว์สังคม ต้องอยู่ร่วมกันและพึ่งพาอาศัยกัน มนุษย์จึงจะอยู่และมีชีวิตรอดอย่างสงบสุข ในอดีตมนุษย์อยู่รวมกันเป็นเผ่า ซึ่งมีประชากรไม่มากนัก มีการติดต่อสัมพันธ์กันภายในเผ่า ต่อมาเกิดการขยายเผ่าพันธุ์กลายเป็นสังคมขนาดใหญ่ มีการติดต่อกันระหว่างเผ่า จนในยุคปัจจุบันโลกกลายเป็นสังคมแบบ Globalization ทุกอย่างเชื่อมโยงและติดต่อกันได้ง่าย เนื่องจากมีการพัฒนาด้านเทคโนโลยี มีวิวัฒนาการของการติดต่อสื่อสาร ทำให้การสื่อสารเป็นไปโดยสะดวก รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพมากขึ้น คนจากทั่วประเทศหรือทั่วทุกมุมโลกมีการติดต่อสื่อสารกันด้วยเหตุผลต่างๆ เช่น เหตุผลทางธุรกิจ เหตุผลทางด้านความมั่นคงของประเทศ ความร่วมมือระหว่างประเทศหรือเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน ด้วยเหตุนี้จึงเป็นไปไม่ได้ที่สมาชิกในสังคมทุกคนจะรู้จักกัน เมื่อคนในสังคมไม่รู้จักกัน ไม่ทราบว่าเป็นใคร(แม้ว่าจะมีสิ่งแสดงตัวบุคคลก็ตาม) การที่บุคคลหนึ่งจะอ้างตัวเป็นอีกคนหนึ่งโดยที่ไม่ได้รับการยินยอมจากเจ้าของสิ่งแสดงบุคคลจึงเกิดขึ้นได้

การติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ จำต้องมีการใช้สิ่งแสดงตัวบุคคลเพื่อจะบ่งบอกว่าใครเป็นใคร การติดต่อสื่อสารแทบทุกชนิดของคนในสังคมจำเป็นต้องมีการแสดงสิ่งแสดงตัวบุคคลต่อผู้ที่เรากำลังติดต่อสื่อสารด้วย ตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งตาย การดำเนินชีวิตทุกอย่างจำเป็นต้อง

ใช้สิ่งแสดงตัวบุคคลทั้งสิ้น เช่น การสมัครเข้ารับการรักษาพยาบาลเมื่อมีอาการเจ็บป่วย การสมัครเข้าศึกษา การสมัครเข้าการสมัครงาน การทำธุรกรรมทางการเงิน การติดต่อธุรกิจต่าง ๆ ฯลฯ

การนำเอาสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นไปแสวงหาประโยชน์เกิดขึ้นมานานแล้ว ในอดีตมีการนำเอาสิ่งแสดงตัวบุคคล เช่น หมายเลขประจำตัวประชาชนของผู้อื่นมาขายให้แก่บุคคลอื่นเพื่อสวมสิทธิ เปลี่ยนชื่อ เพื่อวัตถุประสงค์ที่หลากหลาย เช่น เพื่อหลบหนีการจับกุม เพื่อเปลี่ยนค่านำหน้าชื่อ หรือเพื่อให้คนต่างด้าวมีสิทธิเยี่ยมพลเมืองของประเทศนั้น เป็นต้น

การนำสิ่งแสดงตัวบุคคลไปแสวงหาประโยชน์มีหลายรูปแบบ ได้แก่ การแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริตทางการเงิน (Financial identity theft) การแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริตทางการค้า (Commercial Identity Theft) การแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริตที่เป็นอาชญากรรม (Criminal Identity Theft) การแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริตทางการแพทย์ (Medical Identity Theft) การเลียนสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริต (Identity cloning)

วิธีที่จะได้มาซึ่งสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นมีหลายวิธี ไม่ว่าจะเป็นวิธีธรรมดาที่สุดโดยการค้นหาสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นในถังขยะ การแอบดู หรือวิธีที่ต้องใช้เทคโนโลยีขั้นสูง เช่น การเข้าก่อกรระบบโทรศัพท์ของธนาคารเพื่อลอบเอาข้อมูลที่เป็นความลับของลูกค้า หรือการเข้าสู่ระบบโดยการเจาะระบบความปลอดภัยของคอมพิวเตอร์ วิธีเหล่านี้ล้วนเป็นวิธีที่ผู้แสวงหาประโยชน์จะได้สิ่งแสดงตัวบุคคลมา

ในการติดต่อสื่อสารกับทั้งภาครัฐและเอกชน จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ที่ติดต่อสื่อสารจะต้องให้ข้อมูลที่เป็นสิ่งแสดงตัวบุคคลแก่องค์กรที่ติดต่อด้วย ดังนี้แล้ว องค์กรทั้งภาครัฐและเอกชนจึงมีข้อมูลของผู้ที่ได้ทำการติดต่อด้วยเป็นจำนวนมาก เดิมทีมีการเก็บไว้ในรูปของกระดาษ ต่อมามีการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเก็บสิ่งแสดงตัวบุคคลในรูปแบบต่างๆ เช่น เก็บในคอมพิวเตอร์ที่เป็นฐานข้อมูล (Data base)

การนำระบบคอมพิวเตอร์มาใช้ในการเก็บข้อมูลดังกล่าวเป็นการง่ายที่จะนำข้อมูลมาใช้ง่ายที่จะจัดเก็บ เรียงเรียง ใช้ทรัพยากรในด้านพื้นที่น้อย นับว่าเป็นเทคโนโลยีที่มีประโยชน์อย่างยิ่ง จนใดก็ฉันนั้น เมื่อมีคุณอนันต์ก็ย่อมมีโทษมหันต์เช่นเดียวกัน การที่องค์กรธุรกิจหรือหน่วยงานรัฐเก็บข้อมูลในปริมาณมหาศาลไว้ในฐานข้อมูลคอมพิวเตอร์ ก็เป็นการง่ายต่อการเข้าไปในระบบเพื่อได้ข้อมูลเหล่านั้นมา ผู้กระทำผิดเพียงแต่นั่งอยู่ในบ้าน หน้าจอคอมพิวเตอร์ ใช้เทคนิคในการเจาะระบบ ก็เป็นอันเรียบร้อยในการได้ข้อมูลจำนวนมาก ซึ่งข้อมูลนี้ก็จะสร้างประโยชน์แก่ผู้แสวงหาประโยชน์มากมาย และสร้างความเสียหายแก่เจ้าของข้อมูลเช่นกัน

ความเสียหายของเจ้าของข้อมูลได้แก่ ความเสียหายทางการเงิน ความเสียหายทางด้านจิตใจ ความเสียหายในโอกาสการทำงาน ความเสียหายทางด้านพยานามัยและชีวิตและเสียเวลานอกจากนี้ยังสร้างความเสียหายแก่ประเทศชาติ ในด้านความมั่นคงและเศรษฐกิจ ยกตัวอย่างเช่น การที่ผู้ก่อการร้ายนำสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นไปใช้เพื่อปลอมตัวเข้าประเทศ เพื่อเปิดบัญชีเป็นกองทุนในการก่อการร้าย ซึ่งการก่อการร้ายก่อให้เกิดความเสียหายต่อความมั่นคงของประเทศ ผู้คนในประเทศใช้ชีวิตด้วยความหวาดกลัว ขวัญเสีย นอกจากนั้นยังมีผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจ เมื่อมีการโจมตีจากผู้ก่อการร้ายจะทำให้เงินทุนมาลงทุนในประเทศต่ำ นักท่องเที่ยวไม่กล้ามาท่องเที่ยว เนื่องจากมีความกังวลในเรื่องความปลอดภัย ซึ่งเกิดผลเสียหายต่อเศรษฐกิจของประเทศโดยตรง ทั้งสร้างความเสียหายอันเกิดจากการแสดงข้อมูลของผู้อื่นต่อทางราชการ กล่าวคือ เมื่อมีผู้นำสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นไปใช้ และนำไปแสดงต่อเจ้าหน้าที่ของทางราชการ ซึ่งเป็นความผิดฐานแจ้งความเท็จต่อพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137 ซึ่งสร้างความเสียหายแก่ประเทศ ทำให้ไม่สามารถระบุตัวบุคคลตรงตามความเป็นจริงได้ ซึ่งเกิดความเสียหายต่อประเทศได้ ทำให้เกิดความสับสน ประชาชนไม่มีความมั่นใจในการดำรงชีวิต ไม่ศรัทธาในระบบและข้อมูลของรัฐ ซึ่งจะสร้างความเสียหายต่อประเทศเป็นอย่างยิ่ง

การแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยไม่ชอบเป็นอาชญากรรมอย่างหนึ่งที่เป็นมหันตภัยร้ายแรงต่อสังคมดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ปัจจุบันอาชญากรรมนี้เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งปัจจัยที่ทำให้อาชญากรรมนี้เจริญอย่างรวดเร็วมีหลายปัจจัย กล่าวคือการเพิ่มขึ้นของอำนาจในการใช้สิ่งแสดงตัวบุคคลในโลกธุรกิจ ความสามารถของผู้แสวงหาประโยชน์ที่จะใช้ข้อมูลส่วนบุคคลในโลกธุรกิจ และความรวดเร็วและการใช้บัตรเครดิตอย่างกว้างขวาง

เนื่องจากความเจริญของเทคโนโลยี ข้อมูลกลายเป็นสินค้าที่มีมูลค่ามหาศาล ธุรกิจหลายแห่งนำข้อมูลเหล่านี้มาใช้ในการกำหนดเป้าหมายกลุ่มลูกค้า เพื่อวางแผนการตลาด บางบริษัทแลกเปลี่ยนหรือขายข้อมูลของลูกค้าของตนให้แก่บุคคลที่สาม แนวโน้มดังกล่าวสร้างอุตสาหกรรมชนิดใหม่ขึ้นมาที่เรียกว่า Data broker หรือ ผู้ทำธุรกิจในการซื้อ แยกประเภท รวมกลุ่ม และขายข้อมูลส่วนบุคคลให้แก่กลุ่มธุรกิจอื่นและปัจเจกบุคคล ซึ่งประเทศไทยก็มีธุรกิจนี้ เช่น บริษัทวิจัยการตลาด บริษัทข้อมูลเครดิตแห่งชาติ ธุรกิจได้พัฒนาและเติบโตอย่างต่อเนื่อง จนปัจจุบันในประเทศที่มีความเจริญเช่นประเทศสหรัฐอเมริกาในบางมลรัฐ ผู้ที่ทำหน้าที่เหล่านี้ไม่เพียงแต่ซื้อข้อมูลในทางธุรกิจ แต่พวกเขาสามารถซื้อข้อมูลอย่างอื่น เช่น ใบอนุญาตขับรถ รูป ข้อมูลการเกิดและการสมรส ข้อมูลเกี่ยวกับการจ้างงาน เป็นต้น

เนื่องจากสถาบันการเงินจำเป็นต้องมีการแข่งขันทางธุรกิจ สถาบันทางการเงินหลายแห่งจึงเสนอสินค้าและบริการที่ใช้เทคโนโลยีใหม่เพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าที่ต้องการความสะดวกและรวดเร็ว เช่น บัตรเอ.ที.เอ็ม. ธนาคารออนไลน์ (Online Banking) และการค้าอีคอมเมิร์ซ (E-commerce) และสมาร์ทการ์ด (Smart card) และเป็นที่น่าเสียดายว่าสินค้าและบริการเหล่านี้กลับตอบสนองความต้องการของอาชญากรโดยที่สถาบันการเงินไม่ได้ตั้งใจ

นอกจากนี้ ปัจจุบันยังมีการออกบัตรเครดิต หรือทำธุรกรรมทางการเงินกับธนาคารผ่านอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ลูกค้าของธนาคาร ซึ่งทำได้อย่างรวดเร็วและมีการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลในใบสมัครออนไลน์โดยไม่ละเอียดนัก ประกอบกับผู้กระทำผิดไม่ต้องเผชิญหน้าต่อพนักงานของธนาคารโดยตรง ความรู้สึกผิดบาปมีน้อยลง การกระทำความผิดทำได้สะดวกขึ้น ทั้งการจับกุมยังทำได้ยากกว่าการทำความผิดอื่น ปัจจัยเหล่านี้ทำให้อาชญากรรมนี้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

จากที่กล่าวมาแล้วจะเห็นว่าจำเป็นต้องมีการศึกษาถึงอาชญากรรมนี้ รวมทั้งหาวิธีการในการป้องกันและควบคุมอาชญากรรมนี้ในประเทศไทย ผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาและนำเสนอถึงอาชญากรรมนี้ ซึ่งกำลังทวีความรุนแรงมากขึ้นและมีรูปแบบในการแสวงหาประโยชน์หลายวิธี เช่น การเปิดบัญชีบัตรเครดิตหรือการเปิดบัญชีธนาคารโดยใช้ชื่อของเหยื่อ ซึ่งสิ่งที่ต้องใช้ในการเปิดบัญชี คือ ใบสมัครและข้อมูลไม่กี่อัน ได้แก่ ชื่อ วันเกิด ที่อยู่ของเหยื่อ ซึ่งผู้แสวงหาประโยชน์มักเปิดหลายบัญชีและหลายธนาคาร หรือการเปิดหมายเลขโทรศัพท์ โทรศัพท์มือถือในชื่อของเหยื่อ การใช้บัตรประจำตัวประชาชนผู้อื่นไปเช่ารถ เป็นต้น

ปัจจุบันอารยะประเทศซึ่งถือว่าเป็นประเทศที่มีความเจริญก้าวหน้ามากกว่าประเทศไทย มีความตื่นตัวต่ออาชญากรรมนี้ และได้ออกมาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและควบคุมอาชญากรรมนี้โดยเฉพาะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นประเทศแรกในการออกกฎหมายเฉพาะเพื่อควบคุมอาชญากรรมนี้ ซึ่งได้ออกกฎหมายฉบับแรกชื่อ Identity Theft and Assumption Deterrence Act 1998 ซึ่งเป็นการแก้ไขประมวลกฎหมายของสหรัฐให้การขโมยสิ่งแสดงตัวบุคคล (Identity Theft) เป็นอาชญากรรมสหรัฐ นอกจากนี้กฎหมายนี้ ประเทศสหรัฐอเมริกายังได้ออกกฎหมายตามมาอีกหลายฉบับ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ศึกษากฎหมายและแนวทางป้องกันของประเทศสหราชอาณาจักรด้วย

ผู้วิจัยพบว่ากฎหมายอาญาของไทย มีข้อจำกัดหลายประการที่จะป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมนี้ เช่น ความไม่สะดวกในการบังคับใช้กฎหมาย เนื่องจากอาชญากรรมนี้เกี่ยวข้องกับการละเมิดกฎหมายหลายฉบับ นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่า กฎหมายอาญาที่มีอยู่ในปัจจุบันมุ่ง

คุ้มครองเอกสาร แต่กฎหมายยังไม่ได้คุ้มครองสิ่งแสดงตัวบุคคล (Identity) เลย กล่าวคือ กฎหมายคุ้มครองเอกสารสิทธิที่เป็นเครื่องมือที่ใช้บังคับสิทธิและให้สิทธิแก่ประชาชน เช่น การปลอมแปลงบัตรประจำตัวประชาชน ใบอนุญาตขับขี่ การปลอมแปลงบัตรเครดิต ฯลฯ แต่ความผิดที่เกี่ยวกับการบ่งชี้ตัวบุคคล กฎหมายไทยยังไม่ได้กำหนดไว้ นอกจากนั้นยังไม่มีกฎหมายมาคุ้มครองเจ้าของสิ่งแสดงตัวบุคคลให้มีฐานะเป็นเหยื่อโดยตรง กล่าวคือ หากนำประมวลกฎหมายอาญามาบังคับใช้กับอาชญากรรมนี้ ผู้ที่กฎหมายถือว่าเป็นผู้เสียหายอาจได้แก่ หน่วยงานของรัฐ หรือสถาบันการเงิน แต่ในความเป็นจริงแล้วเจ้าของสิ่งแสดงตัวบุคคลก็ได้รับความเสียหายเช่นเดียวกัน ซึ่งหากจะเรียกกร่องค่าสินไหมทดแทนก็มีเพียงกฎหมายทั่วไป อันได้แก่ กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในมูลของละเมิดเท่านั้น ซึ่งการเรียกกร่องค่าสินไหมทดแทนจากมูลละเมิดจำต้องกล่าวอ้างเรื่องความเสียหาย ซึ่งสร้างความยุ่งยากให้แก่เจ้าของข้อมูล

จากสภาพปัญหา ผู้วิจัยจึงเห็นว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่งในการที่รัฐจะต้องบัญญัติกฎหมายเฉพาะเพื่อควบคุมอาชญากรรมนี้ โดยลงโทษผู้เอาไป ครอบครอง ใช้ และการย้ายโอนสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นและกำหนดให้อาชญากรรมนี้เป็นฐานความผิดเฉพาะ และกำหนดให้เจ้าของข้อมูลเป็นผู้เสียหายที่แท้จริง และมีอำนาจในการเรียกกร่องค่าสินไหมทดแทน

1.2 สมมติฐานการวิจัย

สิ่งแสดงตัวบุคคลเป็นข้อมูลของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง การนำสิ่งแสดงตัวบุคคลไปแสวงหาประโยชน์โดยบุคคลผู้นั้นไม่ยินยอมถือเป็นการละเมิดสิทธิ ปัจจุบันมีความเจริญทางด้านเทคโนโลยีทำให้การนำสิ่งแสดงตัวบุคคลไปแสวงหาประโยชน์ทำได้ง่ายขึ้น ในบางประเทศถือว่าการละเมิดสิทธิดังกล่าวเป็นความผิดอาญา สำหรับประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายอาญาบัญญัติไว้ โดยเฉพาะ ดังนั้น การบัญญัติกฎหมาย รวมทั้งการบัญญัติกฎหมายอาญาเพื่อคุ้มครองสิทธิของบุคคลในเรื่องดังกล่าวจึงมีความจำเป็น

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.3.1 เพื่อให้ทราบถึงลักษณะและรูปแบบของการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริตที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน รวมทั้งความเสียหายที่เกิดขึ้นจากอาชญากรรมดังกล่าว เพื่อให้หน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ และประชาชนทั่วไป ได้ตระหนักว่าภัยอันตรายจากอาชญากรรมนี้เป็นเรื่องใกล้ตัว และเพื่อให้รัฐเกิดความตื่นตัวในการเร่งดำเนินการหามาตรการต่างๆ ในการป้องกันและปราบปรามการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลต่อไป

1.3.2 เพื่อให้ทราบว่าการกฎหมายที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันนี้สามารถนำมาบังคับใช้ได้เพียงใดกับการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลโดยทุจริตซึ่งเป็นอาชญากรรมที่ใกล้ตัวและเมื่อเกิดขึ้นแล้ว ความเสียหายที่เกิดแก่เหยื่อมีมูลค่ามากทั้งยังเสียเวลาและเกิดความเสียหายแก่จิตใจด้วย

1.3.3 เพื่อศึกษาหามาตรการทางกฎหมายและมาตรการทางด้านอื่นๆ ของอารยะประเทศที่ใช้บังคับกับการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลโดยทุจริต อันนำมาสู่แนวทางในการบัญญัติกฎหมายและมาตรการอื่นๆ ของประเทศไทยต่อไป

1.3.4 เพื่อศึกษาวิเคราะห์ถึงแนวทางและวิธีการในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายของประเทศไทย ให้สามารถบังคับใช้กับการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลโดยทุจริตได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งการกำหนดมาตรการต่างๆ ในการป้องกันและปราบปรามการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลในประเทศไทยให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะศึกษาถึงการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลในรูปแบบต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันและสภาพปัญหาอันเกิดจากการนำเอากฎหมายอาญาที่มีอยู่ของประเทศไทยไปใช้กับอาชญากรรมนี้ รวมทั้งศึกษาเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและปราบปรามการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของประเทศไทยพร้อมทั้งศึกษาและเปรียบเทียบกับมาตรการที่ใช้ในอารยะประเทศ เพื่อนำไปสู่แนวทางการบัญญัติกฎหมายของประเทศไทย ตลอดจนการกำหนดมาตรการอื่นๆ ในการป้องกันและปราบปรามการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของประเทศไทยให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 ทำให้ทราบถึงลักษณะและรูปแบบ และวิธีการต่างๆ ของการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริตในปัจจุบัน ตลอดจนความเสียหายที่เกิดขึ้นจากอาชญากรรมดังกล่าว

1.5.2 ทำให้ทราบถึงปัญหา อุปสรรคและข้อจำกัดของกฎหมายของประเทศไทยในการบังคับใช้กับการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลโดยทุจริตว่ามีประสิทธิภาพเพียงพอหรือไม่

1.5.3 ทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่นๆ ของอารยะประเทศเพื่อนำมากำหนดแนวทางที่เหมาะสมในการป้องกันและปราบปรามการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลโดยทุจริตของประเทศไทย

1.5.4 เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้หน่วยงานภาครัฐและบุคคลที่เกี่ยวข้องทราบถึงความเสี่ยงที่เกิดจากการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคล และเล็งเห็นถึงความสำคัญในการหามาตรการอื่นๆ ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมชนิดนี้

1.6 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยการค้นคว้าจากเอกสารภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ตำรา หนังสือ วารสาร ตำบทยกกฎหมาย และบทความที่เกี่ยวข้องเพื่อประเมินเป็นข้อเสนอแนะต่อไป

1.7 นิยามศัพท์

“สิ่งแสดงตัวบุคคล” (Identity) หมายความว่า สิ่งที่สามารถระบุตัวบุคคลได้ว่าเป็นบุคคลใด ได้แก่ ชื่อ นามสกุล วันเกิด ที่อยู่ ชื่อคู่สมรส รูปพรรณ ประวัติการศึกษา หมายเลขประกันสังคม บัตรประจำตัวประชาชน ใบอนุญาตขับรถ หมายเลขบัตรเครดิต หมายเลขบัญชีธนาคาร ลายมือชื่อ ลายพิมพ์นิ้วมือ รวมถึงรหัสทางพันธุกรรมหรือข้อมูลทางชีววิทยาต่าง ๆ (Biometric Data) เป็นต้น